

70 אחד דיני ממונות פרק רביעי סנהדרין

סמכות
השם

כפי מה שייך פירוש מסכת
אבל כלכלה מן סוף
ש"ע יודי קיטן שער
פסוק א :

שבת שנתה מפי העבודה. הקשה הר"י יעקב דלורלייניש
ונימא דיו מה עבודה לא מדיחא אלא בשב ואל תעשה
אף שבת לא תדחה אלא בשב ואל תעשה ולמאן דלית ליה דיו [ב"ק דף
כה] [ושם] היכל דמספרין קל וחומר ניהא וי"ל מ"מ איכא ק"ו דהשתא
ומה עבודה שהיא קלה חזקה שבת

רבינו הנאל
ולאז לאחוריו אינו
מיטבא לאחוריו לא כל
שכן שאינו כפסא לה .
למה בא לומר ק"ו חיי
שדחא וק"ו [לשוחט]
את פסח ולפול את
בני ישראל שבת לא פסח
יטל יסא אחר לא
יטבא כשב שאינו
מיטבא הנור בנימי
נורו [כפי] שדחא פסח
בין להיטותן כך לא
יטבא זה היחיד לשוחט
את פסח ולפול את
בני ישראל כשבא
נגיע מלשוחט פסח או
מקרב ללול בני ביום
השביעי לשיכר יתעסק
בפסח ואז יטבא למח
כמו הנור ששומר
פסחתי ואינו מיטבא
לאחוריו . יטל כשב
שאינו כפסא אחר כך
אינו כפסא א"י למח
פסח ת"ל ולאחוריו
לאחוריו הוא דאינו
מיטבא [אבל כפסא]
הוא למח פסח
שבת שנתה פסח
עבודה אינו דין שדחא
קבירת מת מצוה דוחה
אותה . והדין רצויה
תוכיה שדוחה עבודה
שנאמר מעם מוכחי
הקדוה לכות ואין רצויה
דוחה שבת כדבא
דאמר כבר פסקה תנא
דבר ר' ישמעאל תרניא
לא תבעו אש בכל
מושבותיכם מה תלמוד
לומר מוכחי שבת וכתב
הגוף היא ודוחה הגוף
נוגעת בארץ ובחובה
לארץ . מושבות דכתב
הדמנא הבא לפה לי .
אלא כתיב הבא בכל
מושבותיכם ולהלן הוא
אומר ר' יהושע אלא להם
לחקת משפט לדורותי
בכל מושבותיכם . מה
מושבות האביר להלן
יחית ב"ד אף מושבות
האביר בשבת פותח
ב"ד כגון שריפה ואמר
הדמנא לא תבעו אש
בין שאין פותח ב"ד
דוחה את השבת . אמר
אביר השתא דאביר אין
רצויה דוחה שבת א"י
היא רצויה בני דוחה
עבודה מק"ו וכו' עד
והכריע בעד מוכחי
הוא דאמר בקרבן יודי
דחיי שבת . אמר רבא
תתנו אמר לא תהא רצויה דוחה
שבת

קבירת מת מצוה לא כלל הפסוח
לא גרע מעבודה והא דאמר בסוף
פרק כילד הרגל (ס) ומה במקום
שהקל על האן ועל הרגל ברה"י שהיא
פסוח האמר עליהם ברשות הגויק
לשם נזק שלם מקום שהאמר על
הקרבן ברה"י שהיא חייב איש דין
שנתמר עליו ברשות הגויק לשם
נזק שלם ואמרין דיו מה ברה"י וי'
נזק אף ברשות הגויק וי' נזק ואמאי
לא אמרין ומה שן ורגל הקל משלם
בזרע הגויק נזק שלם קרן ממור לא
כ"ש וי"ל דשאי הכא כיון דגוף
העבודה נדחה מפני מת מצוה אין
לנו לומר שהיא תמורה הימנו בשום
מקום: **רצויה** תוכיח . וז"ל
ויעבד ק"ו ממילה ולא מני פריד
מליטה וי"ל מ"מ הוא מני למימר
רצויה תוכיח כי היכי דרצויה לא
דחיא שבת אף על פי שדוחה את
העבודה דדחיא שבת ה"ע קבורת
מת מצוה לא תדחה שבת אף על פי
שראיט את המילה דחיי שבת :
שנאמר מעם מוכחי . ואפי' אין
שם כהן ראוי לעבד
את העבודה יודחיה וז"ל דמה
רצויה דוחה את העבודה לאו משום
דליתיה דוחה את העבודה אלא
משום דגברא לא חיי סדאמריין
(בבב"ב דף לב) כהן ששרג את הגשפ
לא שא כפוי שאלמר (י"טוה ח) יודים
דמים מלאו וכו' עבודה וי"ל דעל
כרחיק חיי דהא לא מיתל לעבודה
ושאיטא כפוי חומרל ענלמא הוא
ועוד וי"ל דשאיטא כפוי לפי
שרג צדיק ואין קטגור נעשה
כגוגור כדכתיב בהוא קראו צפריסס
כפויס אעלויס עיני וגו' :

מושבות מה ט"ל. והא דרש"י
בספ"ק דשבת (ד' כ.)
בכל מושבותיכם אי אהה מבעיר אבל
אהה מבעיר במדורת בית האוקד
היינו משום דכתיב מושבותיכם ולא
כתב מושבות וכי תימא כוליה להכי
הוא דחא ח"כ לכחוב בכל גבולס
אלא מדכתיב לשון מושבות דרשין
ב"ד וז"ל כוליה לב"ד וההיא דשבת
הוא דחא ומגא ליה לרבי יוסי ללאו
ולרבי נתן לחלק וי"ל מדכתיב לא
תבערו ולא כתיב לא תעשו מלאכה בכל
מושבותיכם במדורת בית האוקד*
אמר אב"י השתא דאמרת . וז"ל
דריש לקיש כיון דליכא למימר רצויה תוכיח וי"ל הייט דקאמר
אב"י היכי פשיטא לר' וזמנא למימר רצויה תוכיח וזמנא למימר רצויה תוכיח
הא איכא למימר שאין דוחה מקל וחומר ואם כן הדרא קושין לדוכתין
קשיא דר"ל : **אין** רצויה דוחה אותה . וז"ל
אבל שב ואל תעשה דחיא שפיר ולמאן דיו היכא דמיפוך קל וחומר ניהא :
הא רבא נמי פשיטא ליה דלא מני למימר הכי דל"כ לא מיתוקס מעם מוכחי אלא קאמר לחב"י אי בחר ק"ו חולת
לאקשויי לרבי יוחנן ומפקי ליה לקרא מקרבן ליטור ח"כ גס בקרבן יחיד לא מיתוקס אלא דחיי לא אמרין קל וחומר :

לרבי יצחק רבי יצחק אומר רצויה דוחה אותה
אמר רבא כבד פסקה תנא דבי ר' ישמעאל
*תנא דבי רבי ישמעאל *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם מה ט"ל אי לר' יוסי-ללאו יצאתה
לרבי נתן-לחלק יצאת *כדתניא הבערה
ללאו יצאת דברי ר' יוסי ר' נתן אומר לחלק
יצאת אלא אמר רבא-תנא "מושבות" קשיא
לית "מושבות" מה ט"ל *מכדי שבת-חובת
הגוף היא וחובת הגוף נודחת בין בארץ בין
בחו"ל *מושבות דכתב רחמנא למה לר'
משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אתד' לפי
שנאמר *כי יהיה באיש המא משפט מות
והומת' שומע אני בין בחוץ בין בשבת, והא
מה אני מקיים *מחלליה מות יומת' בשאר
מלאכות חיי' ממותת בית דין אן אינו אלא
אפי' מיתת ב"ד, ומה אני מקיים *הומת' בחול
אבל לא בשבת, אן אינו אלא אפילו בשבת
ת"ל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ולהלן
הוא אומר *והיו אלה לכם לחקת משפט
לדורותיכם בכל מושבותיכם מה *מושבות'
האמור להלן-ב"ד אף *מושבות' האמור באן
בית דין ואמר רחמנא *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם אמר אב"י השתא דאמרת אין
רצויה דוחה את השבת, אין רצויה דוחה
את העבודה מקל וחומר: ומה שבת
שניידת מפני העבודה אין רצויה דוחה
אותה, עבודה שהיא דוחה את השבת אינו
דין שלא תהא רצויה דוחה אותה, אלא הא
דכתיב *מעם מוכחי תתנו למות'-הווא
לקרבן יחיד דחיי שבת, אמר רבא (אי
הכי) לא תהא רצויה דוחה קרבן יחיד מק"ו
מה

אמר רבא כבד פסקה תנא דבי ר' ישמעאל
*תנא דבי רבי ישמעאל *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם מה ט"ל אי לר' יוסי-ללאו יצאתה
לרבי נתן-לחלק יצאת *כדתניא הבערה
ללאו יצאת דברי ר' יוסי ר' נתן אומר לחלק
יצאת אלא אמר רבא-תנא "מושבות" קשיא
לית "מושבות" מה ט"ל *מכדי שבת-חובת
הגוף היא וחובת הגוף נודחת בין בארץ בין
בחו"ל *מושבות דכתב רחמנא למה לר'
משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אתד' לפי
שנאמר *כי יהיה באיש המא משפט מות
והומת' שומע אני בין בחוץ בין בשבת, והא
מה אני מקיים *מחלליה מות יומת' בשאר
מלאכות חיי' ממותת בית דין אן אינו אלא
אפי' מיתת ב"ד, ומה אני מקיים *הומת' בחול
אבל לא בשבת, אן אינו אלא אפילו בשבת
ת"ל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ולהלן
הוא אומר *והיו אלה לכם לחקת משפט
לדורותיכם בכל מושבותיכם מה *מושבות'
האמור להלן-ב"ד אף *מושבות' האמור באן
בית דין ואמר רחמנא *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם אמר אב"י השתא דאמרת אין
רצויה דוחה את השבת, אין רצויה דוחה
את העבודה מקל וחומר: ומה שבת
שניידת מפני העבודה אין רצויה דוחה
אותה, עבודה שהיא דוחה את השבת אינו
דין שלא תהא רצויה דוחה אותה, אלא הא
דכתיב *מעם מוכחי תתנו למות'-הווא
לקרבן יחיד דחיי שבת, אמר רבא (אי
הכי) לא תהא רצויה דוחה קרבן יחיד מק"ו
מה

אמר רבא כבד פסקה תנא דבי ר' ישמעאל
*תנא דבי רבי ישמעאל *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם מה ט"ל אי לר' יוסי-ללאו יצאתה
לרבי נתן-לחלק יצאת *כדתניא הבערה
ללאו יצאת דברי ר' יוסי ר' נתן אומר לחלק
יצאת אלא אמר רבא-תנא "מושבות" קשיא
לית "מושבות" מה ט"ל *מכדי שבת-חובת
הגוף היא וחובת הגוף נודחת בין בארץ בין
בחו"ל *מושבות דכתב רחמנא למה לר'
משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אתד' לפי
שנאמר *כי יהיה באיש המא משפט מות
והומת' שומע אני בין בחוץ בין בשבת, והא
מה אני מקיים *מחלליה מות יומת' בשאר
מלאכות חיי' ממותת בית דין אן אינו אלא
אפי' מיתת ב"ד, ומה אני מקיים *הומת' בחול
אבל לא בשבת, אן אינו אלא אפילו בשבת
ת"ל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ולהלן
הוא אומר *והיו אלה לכם לחקת משפט
לדורותיכם בכל מושבותיכם מה *מושבות'
האמור להלן-ב"ד אף *מושבות' האמור באן
בית דין ואמר רחמנא *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם אמר אב"י השתא דאמרת אין
רצויה דוחה את השבת, אין רצויה דוחה
את העבודה מקל וחומר: ומה שבת
שניידת מפני העבודה אין רצויה דוחה
אותה, עבודה שהיא דוחה את השבת אינו
דין שלא תהא רצויה דוחה אותה, אלא הא
דכתיב *מעם מוכחי תתנו למות'-הווא
לקרבן יחיד דחיי שבת, אמר רבא (אי
הכי) לא תהא רצויה דוחה קרבן יחיד מק"ו
מה

אמר רבא כבד פסקה תנא דבי ר' ישמעאל
*תנא דבי רבי ישמעאל *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם מה ט"ל אי לר' יוסי-ללאו יצאתה
לרבי נתן-לחלק יצאת *כדתניא הבערה
ללאו יצאת דברי ר' יוסי ר' נתן אומר לחלק
יצאת אלא אמר רבא-תנא "מושבות" קשיא
לית "מושבות" מה ט"ל *מכדי שבת-חובת
הגוף היא וחובת הגוף נודחת בין בארץ בין
בחו"ל *מושבות דכתב רחמנא למה לר'
משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אתד' לפי
שנאמר *כי יהיה באיש המא משפט מות
והומת' שומע אני בין בחוץ בין בשבת, והא
מה אני מקיים *מחלליה מות יומת' בשאר
מלאכות חיי' ממותת בית דין אן אינו אלא
אפי' מיתת ב"ד, ומה אני מקיים *הומת' בחול
אבל לא בשבת, אן אינו אלא אפילו בשבת
ת"ל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ולהלן
הוא אומר *והיו אלה לכם לחקת משפט
לדורותיכם בכל מושבותיכם מה *מושבות'
האמור להלן-ב"ד אף *מושבות' האמור באן
בית דין ואמר רחמנא *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם אמר אב"י השתא דאמרת אין
רצויה דוחה את השבת, אין רצויה דוחה
את העבודה מקל וחומר: ומה שבת
שניידת מפני העבודה אין רצויה דוחה
אותה, עבודה שהיא דוחה את השבת אינו
דין שלא תהא רצויה דוחה אותה, אלא הא
דכתיב *מעם מוכחי תתנו למות'-הווא
לקרבן יחיד דחיי שבת, אמר רבא (אי
הכי) לא תהא רצויה דוחה קרבן יחיד מק"ו
מה

אמר רבא כבד פסקה תנא דבי ר' ישמעאל
*תנא דבי רבי ישמעאל *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם מה ט"ל אי לר' יוסי-ללאו יצאתה
לרבי נתן-לחלק יצאת *כדתניא הבערה
ללאו יצאת דברי ר' יוסי ר' נתן אומר לחלק
יצאת אלא אמר רבא-תנא "מושבות" קשיא
לית "מושבות" מה ט"ל *מכדי שבת-חובת
הגוף היא וחובת הגוף נודחת בין בארץ בין
בחו"ל *מושבות דכתב רחמנא למה לר'
משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אתד' לפי
שנאמר *כי יהיה באיש המא משפט מות
והומת' שומע אני בין בחוץ בין בשבת, והא
מה אני מקיים *מחלליה מות יומת' בשאר
מלאכות חיי' ממותת בית דין אן אינו אלא
אפי' מיתת ב"ד, ומה אני מקיים *הומת' בחול
אבל לא בשבת, אן אינו אלא אפילו בשבת
ת"ל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ולהלן
הוא אומר *והיו אלה לכם לחקת משפט
לדורותיכם בכל מושבותיכם מה *מושבות'
האמור להלן-ב"ד אף *מושבות' האמור באן
בית דין ואמר רחמנא *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם אמר אב"י השתא דאמרת אין
רצויה דוחה את השבת, אין רצויה דוחה
את העבודה מקל וחומר: ומה שבת
שניידת מפני העבודה אין רצויה דוחה
אותה, עבודה שהיא דוחה את השבת אינו
דין שלא תהא רצויה דוחה אותה, אלא הא
דכתיב *מעם מוכחי תתנו למות'-הווא
לקרבן יחיד דחיי שבת, אמר רבא (אי
הכי) לא תהא רצויה דוחה קרבן יחיד מק"ו
מה

אמר רבא כבד פסקה תנא דבי ר' ישמעאל
*תנא דבי רבי ישמעאל *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם מה ט"ל אי לר' יוסי-ללאו יצאתה
לרבי נתן-לחלק יצאת *כדתניא הבערה
ללאו יצאת דברי ר' יוסי ר' נתן אומר לחלק
יצאת אלא אמר רבא-תנא "מושבות" קשיא
לית "מושבות" מה ט"ל *מכדי שבת-חובת
הגוף היא וחובת הגוף נודחת בין בארץ בין
בחו"ל *מושבות דכתב רחמנא למה לר'
משום רבי ישמעאל אמר תלמיד אתד' לפי
שנאמר *כי יהיה באיש המא משפט מות
והומת' שומע אני בין בחוץ בין בשבת, והא
מה אני מקיים *מחלליה מות יומת' בשאר
מלאכות חיי' ממותת בית דין אן אינו אלא
אפי' מיתת ב"ד, ומה אני מקיים *הומת' בחול
אבל לא בשבת, אן אינו אלא אפילו בשבת
ת"ל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ולהלן
הוא אומר *והיו אלה לכם לחקת משפט
לדורותיכם בכל מושבותיכם מה *מושבות'
האמור להלן-ב"ד אף *מושבות' האמור באן
בית דין ואמר רחמנא *לא תבערו אש בכל
מושבותיכם אמר אב"י השתא דאמרת אין
רצויה דוחה את השבת, אין רצויה דוחה
את העבודה מקל וחומר: ומה שבת
שניידת מפני העבודה אין רצויה דוחה
אותה, עבודה שהיא דוחה את השבת אינו
דין שלא תהא רצויה דוחה אותה, אלא הא
דכתיב *מעם מוכחי תתנו למות'-הווא
לקרבן יחיד דחיי שבת, אמר רבא (אי
הכי) לא תהא רצויה דוחה קרבן יחיד מק"ו
מה

ושפט שפט לו פס . קרוב : יכול יעסא אמרס לא יעסא . דהא
כיר הוא וכתיב (ויקרא כה) על (לאפשות וגו') *אורוך דברים הוא לשון
המשנה זו יכול אף מת מצוה כן ט"ל ולאחוריו ללא אינטיך אלא
לחיי וללמד לחיי שיש עליו קדושה הרבה ועסקי מצוה, ולאחוריו
הוא הדואר הכחוב שלא ליעמיל אבל
מיטמא למת מצוה : **ליתס פומא**
עיוסא פס פנדוס . דכתיב "מעם
מוכחי תקחנה למוח" שאם היה כהן
דולח ורולה לעבד מביחין אותו לידון
בב"ד, ובלבד שלא יורידוה מעל
האזנה ממס' אס כבר החזיק דכתיב
"מעם מוכחי" ולא מעל : **כבר** פסקה .
דלא דחיא שבת : **פס ט"ל** . הא ס"ד
לדאבערה קאמר מה ט"ל הא כתיב
(שמות כ) לא תעשה כל מלאכה :
ופרכין פס ט"ל אי לר' יוסי ללאו כו' .
כא ללאו יאלח מכלל שאר המלאכות
לומר כך שאין בה כרת וסקילה אלא
לא' בעלמא : **למלך יללס** . מן הכלל
ללמד על הכלל כונו יאל' שלא תאמר
עשאו לכל המלאכות בעלמא אחת
אינו חייב אלא אחת לכך יאלח זו
לקיש אליה אח כל הכלל ולומר כך
מה זו מיוחדת שהיא אב מלאכה
והייבן עליה בפני ענמה שהרי החזיר
עליה לא' בפני ענמה אף כל שהיא
אב מלאכה חייבין עליה בפני ענמה :
מושבות קא קשיא ליה . לתנא ועלה
קאמר מה ט"ל כל היכא דכתיב
"מושבותיכם" בלא ללמד בכל מקום
שאלס יושבין ולהכיבא תולא לאלן :
חובס פנוק פיה . חובה המוטלת על
האדם ואינה מוטלת על הקרקע כגון
מנות שביעיות ולא על פירות הקרקע
כגון ערלה וכלאים ותרומות ומעשרות
ותגן צפ"ק דקידושין (דף לו) כל מצוה
התלויה בצרכן כלומר על הקרקע
ופירושים אינה טהגת אלא בצרכן
הכל שזינה תלויה בקרקע צ"ן
בצרכן בין בחו"ל, וליק' מע"י : **שומע**
אני . 'ואומת' בין בחול בין בשבת
דקתיב לך מק"ו מעבודה כדאמרין
לעיל : או אינו אלא אפילו מיס' ב"ד .
בזממט חילול והא מה אני מקיים
'ואומת' בחול ולא בשבת דקי' פריכא
הוא דליכא למימר קבורת מת מצוה
תוכיח שדוחה עבודה וליכא דוחה
שבת : או אינו אלא אפי' בשבת קאמר
'ואומת' דקי' לאו פריכא הוא דהאי
דקא אמרת 'מקבורת מת מצוה' היא
גופה תיקשי לן ונימא דחידחי שבת
מק"ו מעבודה, ט"ל 'מושבותיכם' והכי
מפרש לה בפ"ק דיבמות : **ויסו אלס**
לכס . בפרשת רולחיס כתיב גבי
מיתות ב"ד : **ואמר רחמנא לא תבערו** . אפי' לשריפת מיתת ב"ד :
שפטא דאמרס . 'מלא תבערו' ואין רצויה דוחה שבת, על כרחיך משהתא
אין רצויה דוחה עבודה מק"ו : **אמר רבא** . אי האי ק"ו אחיה למידרש
הא לא מיתוקס 'מעם מוכחי' דאי בקרבן יחיד הא איכא למידרש נמי
ק"ו שדלחה מפני קרבן יחיד, דקסבר גררס וגדוה קריב"ס ביו"ט :

ושפט שפט לו פס . קרוב : יכול יעסא אמרס לא יעסא . דהא
כיר הוא וכתיב (ויקרא כה) על (לאפשות וגו') *אורוך דברים הוא לשון
המשנה זו יכול אף מת מצוה כן ט"ל ולאחוריו ללא אינטיך אלא
לחיי וללמד לחיי שיש עליו קדושה הרבה ועסקי מצוה, ולאחוריו
הוא הדואר הכחוב שלא ליעמיל אבל
מיטמא למת מצוה : **ליתס פומא**
עיוסא פס פנדוס . דכתיב "מעם
מוכחי תקחנה למוח" שאם היה כהן
דולח ורולה לעבד מביחין אותו לידון
בב"ד, ובלבד שלא יורידוה מעל
האזנה ממס' אס כבר החזיק דכתיב
"מעם מוכחי" ולא מעל : **כבר** פסקה .
דלא דחיא שבת : **פס ט"ל** . הא ס"ד
לדאבערה קאמר מה ט"ל הא כתיב
(שמות כ) לא תעשה כל מלאכה :
ופרכין פס ט"ל אי לר' יוסי ללאו כו' .
כא ללאו יאלח מכלל שאר המלאכות
לומר כך שאין בה כרת וסקילה אלא
לא' בעלמא : **למלך יללס** . מן הכלל
ללמד על הכלל כונו יאל' שלא תאמר
עשאו לכל המלאכות בעלמא אחת
אינו חייב אלא אחת לכך יאלח זו
לקיש אליה אח כל הכלל ולומר כך
מה זו מיוחדת שהיא אב מלאכה
והייבן עליה בפני ענמה שהרי החזיר
עליה לא' בפני ענמה אף כל שהיא
אב מלאכה חייבין עליה בפני ענמה :
מושבות קא קשיא ליה . לתנא ועלה
קאמר מה ט"ל כל היכא דכתיב
"מושבותיכם" בלא ללמד בכל מקום
שאלס יושבין ולהכיבא תולא לאלן :
חובס פנוק פיה . חובה המוטלת על
האדם ואינה מוטלת על הקרקע כגון
מנות שביעיות ולא על פירות הקרקע
כגון ערלה וכלאים ותרומות ומעשרות
ותגן צפ"ק דקידושין (דף לו) כל מצוה
התלויה בצרכן כלומר על הקרקע
ופירושים אינה טהגת אלא בצרכן
הכל שזינה תלויה בקרקע צ"ן
בצרכן בין בחו"ל, וליק' מע"י : **שומע**
אני . 'ואומת' בין בחול בין בשבת
דקתיב לך מק"ו מעבודה כדאמרין
לעיל : או אינו אלא אפילו מיס' ב"ד .
בזממט חילול והא מה אני מקיים
'ואומת' בחול ולא בשבת דקי' פריכא
הוא דליכא למימר קבורת מת מצוה
תוכיח שדוחה עבודה וליכא דוחה
שבת : או אינו אלא אפי' בשבת קאמר
'ואומת' דקי' לאו פריכא הוא דהאי
דקא אמרת 'מקבורת מת מצוה' היא
גופה תיקשי לן ונימא דחידחי שבת
מק"ו מעבודה, ט"ל 'מושבותיכם' והכי
מפרש לה בפ"ק דיבמות : **ויסו אלס**
לכס . בפרשת רולחיס כתיב גבי
מיתות ב"ד : **ואמר רחמנא לא תבערו** . אפי' לשריפת מיתת ב"ד :
שפטא דאמרס . 'מלא תבערו' ואין רצויה דוחה שבת, על כרחיך משהתא
אין רצויה דוחה עבודה מק"ו : **אמר רבא** . אי האי ק"ו אחיה למידרש
הא לא מיתוקס 'מעם מוכחי' דאי בקרבן יחיד הא איכא למידרש נמי
ק"ו שדלחה מפני קרבן יחיד, דקסבר גררס וגדוה קריב"ס ביו"ט :

ושפט שפט לו פס . קרוב : יכול יעסא אמרס לא יעסא . דהא
כיר הוא וכתיב (ויקרא כה) על (לאפשות וגו') *אורוך דברים הוא לשון
המשנה זו יכול אף מת מצוה כן ט"ל ולאחוריו ללא אינטיך אלא
לחיי וללמד לחיי שיש עליו קדושה הרבה ועסקי מצוה, ולאחוריו
הוא הדואר הכחוב שלא ליעמיל אבל
מיטמא למת מצוה : **ליתס פומא**
עיוסא פס פנדוס . דכתיב "מעם
מוכחי תקחנה למוח" שאם היה כהן
דולח ורולה לעבד מביחין אותו לידון
בב"ד, ובלבד שלא יורידוה מעל
האזנה ממס' אס כבר החזיק דכתיב
"מעם מוכחי" ולא מעל : **כבר** פסקה .
דלא דחיא שבת : **פס ט"ל** . הא ס"ד
לדאבערה קאמר מה ט"ל הא כתיב
(שמות כ) לא תעשה כל מלאכה :
ופרכין פס ט"ל אי לר' יוסי ללאו כו' .
כא ללאו יאלח מכלל שאר המלאכות
לומר כך שאין בה כרת וסקילה אלא
לא' בעלמא : **למלך יללס** . מן הכלל
ללמד על הכלל כונו יאל' שלא תאמר
עשאו לכל המלאכות בעלמא אחת
אינו חייב אלא אחת לכך יאלח זו
לקיש אליה אח כל הכלל ולומר כך
מה זו מיוחדת שהיא אב מלאכה
והייבן עליה בפני ענמה שהרי החזיר
עליה לא' בפני ענמה אף כל שהיא
אב מלאכה חייבין עליה בפני ענמה :
מושבות קא קשיא ליה . לתנא ועלה
קאמר מה ט"ל כל היכא דכתיב
"מושבותיכם" בלא ללמד בכל מקום
שאלס יושבין ולהכיבא תולא לאלן :
חובס פנוק פיה . חובה המוטלת על
האדם ואינה מוטלת על הקרקע כגון
מנות שביעיות ולא על פירות הקרקע
כגון ערלה וכלאים ותרומות ומעשרות
ותגן צפ"ק דקידושין (דף לו) כל מצוה
התלויה בצרכן כלומר על הקרקע
ופירושים אינה טהגת אלא בצרכן
הכל שזינה תלויה בקרקע צ"ן
בצרכן בין בחו"ל, וליק' מע"י : **שומע**
אני . 'ואומת' בין בחול בין בשבת
דקתיב לך מק"ו מעבודה כדאמרין
לעיל : או אינו אלא אפילו מיס' ב"ד .
בזממט חילול והא מה אני מקיים
'ואומת' בחול ולא בשבת דקי' פריכא
הוא דליכא למימר קבורת מת מצוה
תוכיח שדוחה עבודה וליכא דוחה
שבת : או אינו אלא אפי' בשבת קאמר
'ואומת' דקי' לאו פריכא הוא דהאי
דקא אמרת 'מקבורת מת מצוה' היא
גופה תיקשי לן ונימא דחידחי שבת
מק"ו מעבודה, ט"ל 'מושבותיכם' והכי
מפרש לה בפ"ק דיבמות : **ויסו אלס**
לכס . בפרשת רולחיס כתיב גבי
מיתות ב"ד : **ואמר רחמנא לא תבערו** . אפי' לשריפת מיתת ב"ד :
שפטא דאמרס . 'מלא תבערו' ואין רצויה דוחה שבת, על כרחיך משהתא
אין רצויה דוחה עבודה מק"ו : **אמר רבא** . אי האי ק"ו אחיה למידרש
הא לא מיתוקס 'מעם מוכחי' דאי בקרבן יחיד הא איכא למידרש נמי
ק"ו שדלחה מפני קרבן יחיד, דקסבר גררס וגדוה קריב"ס ביו"ט :

ושפט שפט לו פס . קרוב : יכול יעסא אמרס לא יעסא . דהא
כיר הוא וכתיב (ויקרא כה) על (לאפשות וגו') *אורוך דברים הוא לשון
המשנה זו יכול אף מת מצוה כן ט"ל ולאחוריו ללא אינטיך אלא
לחיי וללמד לחיי שיש עליו קדושה הרבה ועסקי מצוה, ולאחוריו
הוא הדואר הכחוב שלא ליעמיל אבל
מיטמא למת מצוה : **ליתס פומא**
עיוסא פס פנדוס . דכתיב "מעם
מוכחי תקחנה למוח" שאם היה כהן
דולח ורולה לעבד מביחין אותו לידון
בב"ד, ובלבד שלא יורידוה מעל
האזנה ממס' אס כבר החזיק דכתיב
"מעם מוכחי" ולא מעל : **כבר** פסקה .
דלא דחיא שבת : **פס ט"ל** . הא ס"ד
לדאבערה קאמר מה ט"ל הא כתיב
(שמות כ) לא תעשה כל מלאכה :
ופרכין פס ט"ל אי לר' יוסי ללאו כו' .
כא ללאו יאלח מכלל שאר המלאכות
לומר כך שאין בה כרת וסקילה אלא
לא' בעלמא : **למלך יללס** . מן הכלל
ללמד על הכלל כונו יאל' שלא תאמר
עשאו לכל המלאכות בעלמא אחת
אינו חייב אלא אחת לכך יאלח זו
לקיש אליה אח כל הכלל ולומר כך
מה זו מיוחדת שהיא אב מלאכה
והייבן עליה בפני ענמה שהרי החזיר
עליה לא' בפני ענמה אף כל שהיא
אב מלאכה חייבין עליה בפני ענמה :
מושבות קא קשיא ליה . לתנא ועלה
קאמר מה ט"ל כל היכא דכתיב
"מושבותיכם" בלא ללמד בכל מקום
שאלס יושבין ולהכיבא תולא לאלן :
חובס פנוק פיה . חובה המוטלת על
האדם ואינה מוטלת על הקרקע כגון
מנות שביעיות ולא על פירות הקרקע
כגון ערלה וכלאים ותרומות ומעשרות
ותגן צפ"ק דקידושין (דף לו) כל מצוה
התלויה בצרכן כלומר על הקרקע
ופירושים אינה טהגת אלא בצרכן
הכל שזינה תלויה בקרקע צ"ן
בצרכן בין בחו"ל, וליק' מע"י : **שומע**
אני . 'ואומת' בין בחול בין בשבת
דקתיב לך מק"ו מעבודה כדאמרין
לעיל : או אינו אלא אפילו מיס' ב"ד .
בזממט חילול והא מה אני מקיים
'ואומת' בחול ולא בשבת דקי' פריכא
הוא דליכא למימר קבורת מת מצוה
תוכיח שדוחה עבודה וליכא דוחה
שבת : או אינו אלא אפי' בשבת קאמר
'ואומת' דקי' לאו פריכא הוא דהאי
דקא אמרת 'מקבורת מת מצוה' היא
גופה תיקשי לן ונימא דחידחי שבת
מק"ו מעבודה, ט"ל 'מושבותיכם' והכי
מפרש לה בפ"ק דיבמות : **ויסו אלס**
לכס . בפרשת רולחיס כתיב גבי
מיתות ב"ד : **ואמר רחמנא לא תבערו** . אפי' לשריפת מיתת ב"ד :
שפטא דאמרס . 'מלא תבערו' ואין רצויה דוחה שבת, על כרחיך משהתא
אין רצויה דוחה עבודה מק"ו : **אמר רבא** . אי האי ק"ו אחיה למידרש
הא לא מיתוקס 'מעם מוכחי' דאי בקרבן יחיד הא איכא למידרש נמי
ק"ו שדלחה מפני קרבן יחיד, דקסבר גררס וגדוה קריב"ס ביו"ט :

ושפט שפט לו פס . קרוב : יכול יעסא אמרס לא יעסא . דהא
כיר הוא וכתיב (ויקרא כה) על (לאפשות וגו') *אורוך דברים הוא לשון
המשנה זו יכול אף מת מצוה כן ט"ל ולאחוריו ללא אינטיך אלא
לחיי וללמד לחיי שיש עליו קדושה הרבה ועסקי מצוה, ולאחוריו
הוא הדואר הכחוב שלא ליעמיל אבל
מיטמא למת מצוה : **ליתס פומא**
עיוסא פס פנדוס . דכתיב "מעם
מוכחי תקחנה למוח" שאם היה כהן
דולח ורולה לעבד מביחין אותו לידון
בב"ד, ובלבד שלא יורידוה מעל
האזנה ממס' אס כבר החזיק דכתיב
"מעם מוכחי" ולא מעל : **כבר** פסקה .
דלא דחיא שבת : **פס ט"ל** . הא ס"ד
לדאבערה קאמר מה ט"ל הא כתיב
(שמות כ) לא תעשה כל מלאכה :
ופרכין פס ט"ל אי לר' יוסי ללאו כו' .
כא ללאו יאלח מכלל שאר המלאכות
לומר כך שאין בה כרת וסקילה אלא
לא' בעלמא : **למלך יללס** . מן הכלל
ללמד על הכלל כונו יאל' שלא תאמר
עשאו לכל המלאכות בעלמא אחת
אינו חייב אלא אחת לכך יאלח זו
לקיש אליה אח כל הכלל ולומר כך
מה זו מיוחדת שהיא אב מלאכה
והייבן עליה בפני ענמה שהרי החזיר
עליה לא' בפני ענמה אף כל שהיא
אב מלאכה חייבין עליה בפני ענמה :
מושבות קא קשיא ליה . לתנא ועלה
קאמר מה ט"ל כל היכא דכתיב
"